

D ô v o d y:

Nezáleží na tom, že nález Najvyššieho správneho súdu zo dňa 10. januára 1935 č. j. 10.046/35, rozhodujúci vo veci samej o tom istom nároku, ktorý je predmetom súdeného sporu, neobsahuje výslovného výroku o tom, že nárok je verejnoprávny. Podľa § 4 zákona o Najvyššom správnom súde skúma Najvyšší správny súd svoju príslušnosť z povinnosti úradnej a keď teda vybavil sťažnosť terajšieho žalobníka meritórne, rozhodol tým vzhľadom na ustanovenie § 3 tohoto zákona aspoň implicitne, že nárok je verejnoprávny. Niet vecnej príčiny, aby sa po tejto stránke rozoznávalo medzi prípadom, v ktorom sa Najvyšší správny súd pustil do meritorného riešenia sťažnosti teprv po formálnom zamietnutí vznesenej námietky súkromnoprávnosti nároku, a prípadom meritorného rozhodnutia, pred ktorým takáto námietka nepredchádzala, tak že tu ani nebolo podnetu, aby Najvyšší správny súd otázku túto tiež formálne riešil, lebo však to, že otázka bola v náleze formálne pominutá mlčením, nemôže znamenať, že nebola riešená, t. j. podľa spomenutej úradnej povinnosti preskúmaná. Ťažisko § 4 zákona zo dňa 15. októbra 1925 č. 217 Sb. z. a n. spočíva tu teda v tom, že Najvyšší správny súd rozhodol o nároku vo veci samej, a nie vo forme, akou dal najavo, že ide o nárok verejnoprávny. Jeho »výrok« po tejto stránke môže byť nielen výslovný, ale môže byť aj mlčky obsiahnutý v tom, že sa pustil do merita věci. V oboch prípadoch sú riadne súdy podľa § 4 cit. zák. č. 217/1925 Sb. z. a n. jeho stanoviskom viazané a nemôžu znova preskúmať, či skutočne ide o nárok verejnoprávny alebo súkromnoprávny.

Napadnuté usnesenie je teda vo veci samej správne a bolo preto treba rozhodnúť ako sa stalo.

Čís. 17118.

Aj exekút má právo uplatňovať v rekurze proti exekúciu povoľujúcemu usneseniu, že žiadosť o povolenie exekúcie na peňažité pohľadávky exekúta proti štátu alebo fondu pod verejnou správou neobsahuje údaje predpísané v odst. 3 § 1 vlád. nar. č. 234/1934 Sb. z. a n.*)

(Rozh. z 8. septembra 1938, R IV 319/38.)

Súd prvej stolice povolil exekúciu na peňažitú pohľadávku, ktorú má exekút proti štátu. Rekurzny súd na rekurz exekúta exekučnú žiadosť zamietol. Z dôvodov: Právom vytýka rekurent, že označenie pohľadávky, ktorá má byť zabavená, podľa zákona nie je dostatočné. V smysle odst. 3 § 1 vlád. nar. č. 234/1934 Sb. z. a n. pri

*) Porovnaj: Ur. sb. č. 2781.

exekúcií na pohľadávky dlžníka u verejnej pokladnice alebo u štátu má exekvent označiť pohľadávku presne, a to podľa účelu a dôvodu tak, ako to citovaný právny predpis určuje. V súdenom prípade však nie je označená pohľadávka podľa uvedeného ustanovenia, lebo stavby pohraničných fin. stráž vôbec nie sú určené podľa miesta a nie je uvedené ani to, za aké práce (či za vykonané stavby alebo za opravy) prislúcha pohľadávka exekútovi.

Najvyšší súd rekurz exekventa zamietol.

D ô v o d y:

V napadnutom usnesení zaujaté stanovisko je v súlade so zásadou vyslovenou v rozhodnutí Najvyššieho súdu č. 2781 Úr. sb.

Názor rekurentky, podľa ktorého »dlžníkom namietané okolnosti (t. j. uvedenie všetkých okolností podľa odst. 3 § 1 vl. nar. č. 234/1934 Sb. z. a n.) uplatňovať je právo poddlžníka a dlžník na to sám nie je legitimovaný«, nemá opory v citovanom vládnom nariadení, ba je v rozpore s veliacim (kogentným) predpisom citovaného odst. 3, najmä s jeho staťou »musí obsahovať atď.«.

Čís. 17119.

I. Predavateľ, ktorý predal tovar s výhradou vlastníckeho práva, nestáva sa — keď bol tovar zničený požiarom — vlastníkom poistnej sumy z poistenia, ktoré ujednal s poisťovňou kupiteľ tovaru vlastným menom.*)

II. Vinkulovaním poistnej sumy v prospech tretej osoby nezriaďuje sa ešte pre túto osobu záložné právo na poistnú sumu.)**

(Rozh. zo 7. septembra 1938, R III 356/38.)

X. továreň predala Štefanovi H. mlátiacu garnitúru. Podľa smluvy predavateľka vyhradila si vlastnícke právo. Kupiteľ sa zaviazol túto mlátiacu garnitúru poistiť proti požiaru a poistku vinkulovať v prospech odpredávajúcej továrne; tomuto záväzku zadost' urobil. Mlátiaca garnitúra zhorela a poistiteľ složil poistnú sumu do súdneho depozitu. Pretože na složenú sumu viedlo viac exekventov exekúciu, súd prvej stolice rozvrhol složenú sumu medzi exekventmi a zbytok rozvrhutej sumy poukázal exekútovi Štefanovi H. pod podmienkou, že preukáže svolenie k výplate od odpredavateľky X. továrne. Z dôvodov: Po preskúmaní obsahu vinkulačného prejavu súd zisťuje, že vinkulácia nemá právneho účinku cesie. X. továreň nadobudla síce súdne záložné právo na mlátiacu garnitúru Štefanovi H. prodanú, nenadobudla však

*) Rovnako: Sb. n. s. č. 11698.

**) Porov.: Úr. sb. č. 2353.